

Nyní vás svěřuji Bohu a slovu jeho milosti, které má moc vás proměnit a dát vám podíl mezi všemi, kdo jsou posvěceni.

Skutky apoštolů 30,32

A Abram se vydal na cestu, jak mu Hospodin přikázal. Šel s ním také Lot. Abramovi bylo sedmdesát pět let, když odešel z Cháranu. Vzal svou ženu Sáráj a Lota, syna svého bratra, se vším jměním, jehož nabyli, i duše, které získali v Cháranu. Vyšli a ubírali se do země kenaanské a přišli tam. Abram prošel zemí až k místu Šekemu, až k božišti Móre; tehdy v té zemi byli Kenaanci. I ukázal se Abramovi Hospodin a řekl: "Tuto zemi dám tvému potomstvu." Proto tam Abram vybudoval oltář Hospodinu, který se mu ukázal. Odtud táhl dál na horu, která je východně od Bét-elu, a postavil svůj stan mezi Bét-elem na západě a Ajem na východě. Také tam vybudoval Hospodinu oltář a vzýval Hospodinovo jméno. Pak se vydal na další cestu směrem k Negebu. I nastal v zemi hlad. Tu Abram sestoupil do Egypta, aby tam pobyl jako host, neboť na zemi těžce doléhal hlad. Když už se chystal vejít do Egypta, řekl své ženě Sáráji: "Vím dobře, že jsi žena krásného vzhledu. Až tě spatří Egypťané, řeknou si: »To je jeho žena.« Mne zabijí a tebe si ponechají živou. Říkej tedy, žeš mou sestrou, aby se mi kvůli tobě dobře dařilo a abych tvou zásluhou zůstal naživu." ...

I vystoupil Abram z Egypta se svou ženou a se vším, co měl, do Negebu; byl s ním i Lot. Abram byl velice zámožný, měl stáda, stříbro i zlato. Postupoval po stanovištích od Negebu až k Bét-elu, na místo mezi Bét-elem a Ajem, kde byl zprvu jeho stan, k místu, kde předtím postavil oltář; tam vzýval Abram Hospodinovo jméno.

Genesis 12, 4-20 a 13, 1-4

Avšak chrám jsem v něm nespatriil: Jeho chrámem je Pán Bůh všemohoucí a Beránek. To město nepotřebuje ani slunce ani měsíc, aby mělo světlo: září nad ním sláva Boží a jeho světlem je Beránek. Národy budou žít v jeho světle; králové světa mu odevzdají svou slávu. Jeho brány zůstanou otevřeny, protože stále trvá den, a noci tam už nebude. V něm se shromáždí sláva i čest národů. A nevstoupí tam nic nesvatého ani ten, kdo se rouhá a lže, nýbrž jen ti, kdo jsou zapsáni v Beránkově knize života.

Zjevení Janovo 21, 22-27

Židům 13, 8-21

Máme oltář!

Ježíš Kristus je tentýž včera i dnes i na věky. Nedejte se strhnout všelijakými cizími naukami. Je dobré spolehnout se na milost a nikoli na předpisy o pokrmech; kdo je dodržoval, nic tím nezískal. (Židům 13, 8-9)

Sestry a bratři, děti, vítám vás v kapli, která se nám zřejmě stane místem pro scházení na nějaký čas. Oltář této kaple v presbytáři zůstává skryt za socialistickou přepážkou ze skla a oceli. Kaple oněměla ztrátou varhan a zasklením kůru. Nic tu nemělo připomínat chrám. A přesto se má stát místem zvěstování evangelia. Snad je to jeden z významů slov z dopisu křesťanům židovského původu: *Ježíš Kristus je tentýž včera i dnes i na věky.*

Když se otočíme nazpět, tak v průběhu let, kdy byl Kristus stále stejným Pánem, nebylo žádného důvodu nechat se strhnout nějakými socialistickými naukami o světlých zítřcích. Ale – jak naznačuje text – ani těmi o skvělých včerejších. Všechno to je *cizí*, což znamená bez šance zasáhnout cíl, bez výsledku. Je dobré se *spolehnout na Ježíšovu milost*, říká pisatel dopisu.

Ale ruku na srdce, křesťané tráví spoustu času vzpomínáním a sny. Jsou blízko tomu znova zavádět oltářní předpisy. Jenže: Za cizí nauky tu nejsou považovány jen socialistické teze o plné

zaměstnanosti a společném vlastnictví. Ty nás nikdy nikam nedovedly. Ale – div se církevní světe – za cizí jsou tu považovány i oltářní předpisy starého Izraele!

Může se nám zdát, že autor dopisu zašel až příliš daleko. Nicméně, má pravdu¹. Stále se objevují nikdy nepotvrzené duchovní teorie o užitečnosti té či oné náboženské gymnastiky po vzoru křesťanů žijících před sto či dvěma sty lety. Přemrštěná očekávání našlehají zbožnou pěnu, a pak zbývá jen tvrdý chlebiček poslušnosti Ducha svatého. Správná (pravo-slavná) věrouka vymýšlí tu americké tu asijské či ruské metody. A nic! Žádný užitek. Je třeba si to připustit.

Jenže Pán Bůh svůj lid vedl podle svojí vůle. Boží lidé nejdříve budovali oltáře. Dovolte mi připomenout příběh o Abramovi a jeho manželce Sáráj. Kamkoliv Abram přijde, *buduje oltář*. Pak sestoupí dolů do Egypta a oltářem se mu stane jeho osoba, podlehne svým snům o Božím díle, o tom, co je důležité a podstatné. Nakonec je ochoten obětovat svou manželku. Zapře ji a dá všanc faraónovu harému. Jakkoliv je to orientálně přípustné, je to hnusné selhání.² Abram však pozná svou chybu, a manželka mu ji odpustí. Pán Bůh Abrama z Egypta vyvede a on *se vrací k oltářům*, který před tím vybudoval.

Pak Boží lid budoval chrám. Nejdřív budoval přenosný stánek Mojžíš a pak budoval Šalamoun chrám. Po něm jej opravovali a znovu budovali jiní. I v současnosti stoupá úloha chrámů, Rusové si předsevzali budovat chrámy na korbách vojenských aut, na lodích, ve vagónech vlaků a nejnověji i v helikoptéře. Svatá touha vrátit čas a vnutit světu správnou věrouku vychází vniveč. Kdo se tomu všemu poddal – a byla mu za málo Kristova milost - *tím nic nezískal*, jak říká dopis Židům.³

1 Zákon nemohl přinést spásu, pouze Izrael vedl ke Kristu. Viz Galatským 3, 24

2 Jak lehko obětujeme své děti, rodiče, partnery pro svou záchranu, pro záchranu svých norem života, svých představ o tom, co nám život má dotlačit. Od života chceme příliš po vzoru jiných či na základě svých snů. Je lépe spoléhat na Hospodina a pracovat. A nikdy neobětovat to, co po nás Pán Bůh nechce.

3 **Ondřej Soukup, Ihned:** Nedávné vojenské cvičení v Novgorodské oblasti proběhlo úspěšně. Pod dohledem ministra obrany Anatolije Serďjukova tankové jednotky cvičily boj s protivníkem, vše fungovalo a reportér státního kanálu Vesti nadšeně raportoval o vysoké morálce vojáků. Většinu diváků ovšem mnohem víc zaujala informace o tom, jak jsou zabezpečeny duchovní potřeby vojáků.

novgorodských manévrech představil totiž svou novinku Volgogradský závod traktorového strojírenství – pojízdný pravoslavný chrám. „Složený vypadá jako obyčejný Kamaz v maskovací úpravě. Ale když je ve stacionární poloze, tak jsme naplnili všechny kánony pravoslavné církve. Unikátní rozkládací systém změnil korbu kamionu na skutečný chrám s kupolí a křížem, oltářem a dokonce i samostatnou zvonnicí,“ vysvětluje hlavní konstruktér Jurij Jeremin. V tomto polním chrámu se bohoslužby může zúčastnit až padesát vojáků. Motor kamionu slouží i jako zdroj elektřiny a tepla. „Náš chrám se dostane i k nejdlehljším a nejhůře dostupným posádkám,“ libuje si Jeremin. Může se ale i účastnit válečného tažení. „V případě bojové činnosti se kupole skládá dovnitř vozu a dva lidé jsou schopni chrám složit během pár hodin,“ vysvětlil novinářům igumen Savva Molčanov z oddělení moskevského patriarchátu pro spolupráci s ozbrojenými silami.

á pravoslavná církev v posledních letech začala budovat celou flotilu nejrůznějších dopravních prostředků, se kterými se za svými ovečkami vydává i do vzdálených koutů Ruska. I zde jeden z neúspěšnějších příkladů vznikl ve spolupráci s armádou. Říční vojenská flotila předala církvi vysloužilou výsadkovou loď Olekma. Ta se po rekonstrukci stala plovoucím chrámem Svatý kníže Vladimír, který brázdí vlny Volhy po celém jejím toku. Konstrukce výsadkového plavidla s vyklápějící se přídi dovoluje tomuto plavidlu přistávat i na těch nejmělkějších místech. „Velmi to ulehčuje naši misionářskou činnost,“ pochvalují si ve volgogradském biskupství. Svatý kníže Vladimír není jedinou lodí, patřící pravoslavné církvi a sloužící jako pohyblivý chrám. Dohromady jich je sedm a prakticky na každé velké řece jedna taková působí. Je to výsledkem činnosti misionářského oddělení moskevského patriarchátu, založeného v roce 1995. Svoji první expedici zorganizovalo hned první rok, když se duchovní plavili na člunech po řece Angaře.

pět let později misionáři získali další druh transportu. Ministerstvo dopravy spolu Trojicko-Sergijevským klášteřem vyrobilo čtyři speciální vagony, které se každý rok vydávají na cesty hlavně po Sibíři.

Kromě duchovních a studentů semináře se expedice účastní i lékaři. „Obvykle s námi jezdí oční lékař, chirurg a terapeut, kteří poskytují lidem vyšetření a rozdávají léky,“ vysvětluje otec Ioann.

Mezi poslední plány patriarchátu patří pořízení létajícího chrámu-vrtulníku. Misionáři si od toho slibují, že se tak dostanou i na vzdálená ropná a plynová naleziště na Jamalu a v Tjumeni. Finančně by to neměl být problém, činnost misionářského oddělení financuje Gazprom a řada bank. http://blog.ihned.cz/c3-38273270-YSouku_d-jezis-si-vas-

Do toho my vkládat energii nebudeme. Nebudeme už budovat chrámy ani oltáře. Ani v Novém Jeruzalémě žádný chrám nebude, není jej třeba. Nebudeme usilovat o nějaký pravověrný kult, nepřikloníme se k apoštolským, katolickým, pravoslavným, starokatolickým či jiným východiskům. Nebudeme zmateně považovat za jedinou a nejlepší vlastní bratrskou tradici, protože na ní naše víra nestojí⁴. Žádné dodatečné předpisy: *Kdo je dodržoval, nic tím nezískal*. Proč? Protože máme něco jiného. Vždyť nejsme bez Božího doteku. Ano! *Máme oltář!*

Že jsem to přehnal? Nebojte se! Tím nejsme mimo, přátelé! Když důvěřujeme Boží milosti: *Máme oltář, z něhož nemají právo jít ti, kdo přinášejí oběti ve stánku. Vždyť těla zvířat, jejichž krev vnáší velekněz do svatyně jako oběť za hřích, spalují se za hradbami. Proto také Ježíš trpěl venku za branou, aby posvětil lid svou vlastní krví. Vyjděme tedy s ním za hradby, nesouce jeho potupu. Vždyť zde nemáme trvalý domov, nýbrž vyhlížíme město, které přijde.* (Židům 13, 10-14)

Co je naším oltářem? Kde je správný kult? Je za branami, kde se podle rituálních předpisů starého Izraele spalovala kůže a zbytky obětovaných zvířat. A tam také spaloval Pán Ježíš své tělo v zápasu o naši spásu. O to, aby nám mohlo být odpuštěno a mohli jsme žít nový život.

Ježíš je tím oltářem! Máme s ním vyjít za brány tam, kde by nás nikdo nečekal, kde se nedělá kariéra a neloví body. Za zdi, ven, do míst, kudy ale procházejí lidé. Vyšli jsme shodou okolností na kraj města, Olivovna je za zdmi, kdekdo říká, že je mimo obecní dění. Snad, ale jsme tu proto, aby nás našli lidé, kteří by nás v centru nehledali.

Přátelé, zvu vás na cestu víry. Vycházíme z navyklých poměrů, ale to, co nás drželo doteď, to neztrácíme. Nemá smysl se vracet k nějakým snům o Božím požehnání díky té či oné duchovní gymnastice. *Máme oltář*, nemusíme bourat zdejší skleněnou přepážku, máme vše, co potřebujeme. Máme Boží milost! Pokud ta je nám málo a potřebujeme ještě duchovněji řešení, plýtváme časem na to, co nic nepřinese. Co máme tedy dělat?

Přinášejme tedy skrze Ježíše stále oběť chvály Bohu; naše rty necht' vyznávají jeho jméno. Nezapomínejme také na dobročinnost a štědrost, takové oběti se Bohu líbí. Poslouchejte ty, kteří vás vedou, a podřizujte se jim, protože oni bdí nad vámi a budou se za vás zodpovídat. Kéž to mohou činit s radostí, a ne s nářkem; to by vám nebylo na prospěch. (Židům 13, 15-17)

Naším oltářem je sám Pán Ježíš. Na Něj, v Něm máme přinášet oběti vděčnosti. Žádné zbytečné mrčení, nevděčnost a huderlání. Naopak – budeme teď dvě neděle ještě U Krtečka a tam budeme chválit Pána Boha za to, co nám na tom místě dal. Neohlížejme se nespokojeně, nestěžujme si jeden na druhého. V tom není cesta.

Naše zbožnost má vést k Ježíši Kristu. To je to jméno, ke kterému máme nakonec vždycky dojít! Nebudeme jej vykřikovat na potkání, ale vždy k němu naše řeč dojde. Nesmlčíme jej, On je tajemstvím naší síly.

Naše zbožnost má být akční, činorodá, štědrá, což není jen charita. Díky tomu, že máme všechno, co potřebujeme, můžeme vymýšlet a podnikat. Máme oltář! Jdeme něco dělat. Hloupé sny jsou příbuzné lenosti.

A máme zachovávat řád, cílem není paličatá a revoluční neposlušnost⁵, ale otevřený dialog a

najde-i-na-sibiri-treba-vrtulnikem

4 To už v tomto výkladu nestihnu, ale je tu slovo o tom, že ti, kdo spoléhají na „něco jiného“ ztrácejí právo jít z oltáře, který je Kristus. To je vážné!

5 V tomto týdnu byly vydány dvě směrnice o práci v Církvi bratrské. Předně ta, která určuje vznik sborů a jejich personální obsazení. A pak druhá, která specifikuje práci kazatelů. Objednal jsem se hned do ústředí ke dvěma čelním představitelům své církve. Podle nich to vypadalo, že sbor založit nemůžeme.

Předal jsem jim propagační materiály nového místa ke scházení a nastínil harmonogram, připravených kroků k

spolupráce.

A Bůh pokoje, který pro krev stvrzující věčnou smlouvu vyvedl z mrtvých velikého pastýře ovcí, našeho Pána Ježíše, necht' vás posílí ve všem dobrém, abyste plnili jeho vůli; on v nás působí to, co se mu líbí, skrze Ježíše Krista. Jemu buď sláva na věky věků! Amen. (Židům 13, 20-21)

osamostatnění. A pak jsem řekl, že bych v té souvislosti chtěl vědět, zda platí směrnice vydaná před několika dny, protože ta by nám umožňovala vznik sboru jen výjimečně. A také by umožňovala počítat s 0,25 úvazku, nikoli s celým. S úsměvem jsem sice nadhodil, že platí až od 1. 10. příštího roku, ale... (Spletli se v datu.)

V celých souvislostech to taky znamená, že Vinohrady - v případě, že nezaložíme a budeme stanicí - už nemohou podle směrnice mít tři kazatele. Tedy musí jeden odejít. Nabízím se. Jsem ochoten si od 1. 1. 2010 hledat zaměstnání, nebudu z toho dělat scény, žádný humbuk, prostě chci zůstat ve službě jako laik v Říčanech, protože si myslím, že to tak má být. A úvazek 0,25 po tolika letech nepřijmu, je to pro mne ponižující spolu s pravidly té další směrnice. Tak se prostě ptám za Říčanské a za sebe. Máme pokračovat? Máme to všechno stornovat?

Nakonec v osamostatňování pokračujeme a máme jistý mandát kazatele na jeden rok. Uvidí se pak jak dále. Jedna z velkých stran vykřikuje, že analyticky vychází optimální jeden farář na 400 duší...